

Arrest

**nr. 348 377 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. DARESHOERI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij dient op 24 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Tweede verzoekende partij dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2024. Zij worden op 5 juni 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2025 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit het dorp al Awja, nabij Tikrit, tevens het geboortedorp van Saddam Hussein. U bent hier opgegroeid en altijd blijven wonen. U bent tot het laatste jaar van het secundair onderwijs naar school gegaan, maar u behaalde het eindexamen niet. Omstreeks uw zeventiende viel het regime van Saddam Hussein. U zou op uw twintigste zijn beginnen werken. Uw hoofdbaan was als arbeider in de landbouw, maar u zou daarnaast ook gewerkt hebben in een benzinstation. Vanaf 2010 of 2011 zou u een groot aantal hectaren grond beheerd hebben. Het waren gronden die u voor een stuk huurde van S. I. a.-T., de halfbroer van Saddam Hussein, en voor een stuk gratis ter beschikking kreeg van deze zelfde persoon. S. zou u deze gronden hebben toegewezen omdat jullie een speciale vriendschapsband hadden en omdat u S. regelmatig bezocht toen hij na de val van het regime van Saddam Hussein in de gevangenis was beland. Officieel waren de gronden evenwel niet op uw naam gezet.

In 2009 huwde u met uw nicht S. N. N. S. (CG: (...) en O.V.nr.: (...)). Haar vader was ten tijde van het Baathregime de assistent van bovengenoemde S. I. a.-T., die het hoofd was van de veiligheidsdiensten van Saddam. Jullie hebben samen twee kinderen: B. (°(...)2010) en O. (°(...)2013).

In de periode na de val van het regime van Saddam Hussein (2003) zouden u en uw familieleden relatief met rust zijn gelaten door het Amerikaanse leger. Het is pas nadat er een nieuwe regering werd gevormd dat de spanningen in jullie regio begonnen toe te nemen.

Op 10 juni 2014 zouden uzelf, uw echtgenote, jullie twee kinderen, uw moeder en uw zussen uit al Awja gevlucht zijn naar aanleiding van de opkomst van Daesh in de regio. Korte tijd later was het hele dorp leeggelopen. Jullie zouden naar Noord-Irak zijn gevlucht waar u van 10 juni tot en 31 oktober 2014 bent gebleven in de steden Dohuk, Erbil en later in Sulaymaniyah.

U besloot Noord-Irak te verlaten omdat u vreesde te zullen worden gearresteerd als familielid van Saddam Hussein en reide eind oktober 2014 legaal naar Turkije. Uw echtgenote en jullie twee kinderen dienden in Noord-Irak te blijven tot 2015 omdat ze een aanvraag moesten indienen voor nieuwe paspoorten, een procedure die redelijk veel tijd in beslag nam. Op 16 juni 2015 zijn uw echtgenote en jullie twee kinderen u in Turkije komen vervoegen. Jullie woonden eerst in Manisa en vervolgens in de stad Yalova. U verbleef deze hele periode legaal in Turkije. U werkte ook regelmatig in Turkije, evenwel zonder over een werkvergunning te beschikken. Kort na de aankomst van uw echtgenote zouden jullie in Turkije bij het UNHCR een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, waarop jullie geen antwoord zouden hebben ontvangen. Na een verblijf van ongeveer negen jaar in Turkije besloot u het land te verlaten omdat u vernam dat er gedwongen repatriëringen werden uitgevoerd naar Irak. U vernam ook dat men de verblijfsvergunningen van Irakezen niet gemakkelijk verlengt.

Op 18 juli 2023 bent u met het vliegtuig naar België gereisd, waar u dezelfde dag aankwam en waar u op 24 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw echtgenote en jullie kinderen zijn u later komen vervoegen in België nadat ze eerst via Bulgarije waren gepasseerd en daar een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Na een kleine maand verlieten ze echter reeds het land om naar België te reizen, waar uw echtgenote op 18 november 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw nationaliteitsbewijs en die van uw echtgenote en kinderen, uw paspoort en die van uw vrouw en kinderen, de Turkse verblijfskaarten van uzelf, uw echtgenote, jullie kinderen en van de tante van uw echtgenote, de UNHCR documenten van uzelf, uw echtgenote en jullie kinderen, documenten die bevestigen dat u, uw echtgenote en jullie kinderen behoren tot de stam al-Bu Nasir, kopijen van de identiteitsdocumenten van uw vader en uw schoonvader, kopijen van de overlijdensakten van uw vader, uw schoonvader en van S. I. a. T., een kopij van uw oud paspoort, twee eigendomsattesten van de woning die u in Irak had en van het kadaسترplan in dit verband, een historiek van uw verblijf in Turkije. Verder legde u nog een heel aantal foto's neer waarop te zien is dat u, uw echtgenote en jullie familieleden nauw in contact stonden met de familie van Saddam Hussein en diens entourage en foto's van uw geboortedorp al-Awja waarop te zien is hoe het verwoest is door bombardementen. Tenslotte legde u nog een usb-stick voor met daarop beeldmateriaal waarop te zien is hoe Hashed al Shaabi de controle heeft over uw geboortedorp Awja, hoe het dorp verwoest is, hoe er een trainingskamp is opgericht in het dorp voor Hashed al Shaabi en tenslotte ook twee filmpjes waarop te zien is hoe er dreigementen werden geuit door een onbekenden ten aanzien van de aanhangers van Saddam Hussein. Na het persoonlijk onderhoud werd nog een document voorgelegd waaruit blijkt dat de vader van uw echtgenote gezocht werd door de autoriteiten, de facebooklinks van zowel uzelf als van uw echtgenote, een internetlink van een Duits rapport in verband met de mensenrechtensituatie in Irak en tenslotte nog opmerkingen van zowel uzelf als van uw echtgenote in verband met de kopij van de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u zowel fysiek als mentaal in goede conditie verkeert, dat het persoonlijk onderhoud naar uw aanvoelen vlot was verlopen en dat de

communicatie met de dossierbehandelaar en met de tolk evenzeer vlot was verlopen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 201 en 202).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

1) Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het op basis van de voorgelegde stukken en de verklaringen van u en uw echtgenote aannemelijk is dat jullie beiden afkomstig zijn uit het dorp Al-Awja, het geboortedorp van Saddam Hussein.

2) Vervolgens blijkt uit de aanwezige informatie dat voor inwoners van al-Awja een terugkeer naar hun dorp niet mogelijk is, gelet op de huidige situatie ter plaatse. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het dorp na eerdere militaire operaties in het kader van de opkomst en verdrijving van IS grotendeels vernield is en onder controle staat van PMF (Popular Mobilization Forces). Voorts blijkt dat tot op heden geen formeel of effectief groen licht werd gegeven voor de terugkeer van de oorspronkelijke inwoners. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat een daadwerkelijke terugkeer naar Al-Awja op dit ogenblik in de praktijk niet mogelijk is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

3) Niettegenstaande deze vaststelling dient te worden opgemerkt dat er geen enkele indicatie is dat jullie in geval van terugkeer te maken zouden krijgen met vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3a) Zo blijkt vooreerst dat jullie in het verleden nooit individueel werden vervolgd op basis van jullie afkomst, jullie banden met leden van het regime van Saddam Hussein of jullie behoren tot de stam van Saddam Hussein.

Jullie vertrek uit Irak is enkel en alleen veroorzaakt door de inval van Daesh (Islamitische Staat) in de regio in 2014. U lichtte in dit verband toe dat u en uw familie na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 preventief zijn verhuisd naar de nabijgelegen landbouwgronden in jullie regio. Toen jullie merkten dat de Amerikanen jullie regio niet bepaald viseerden, zijn jullie teruggekeerd naar jullie dorp. Zolang de Amerikanen in Irak waren, zouden jullie een relatief rustige periode gekend hebben. Naar aanleiding van de executie van Saddam Hussein in 2006 was er wat spanning in jullie regio, maar niet in die mate dat de Amerikanen dienden in te grijpen. Vervolgens is er een nieuwe regering gevormd en werden er stilaan meer en meer arrestaties uitgevoerd door de politie en het leger in jullie regio. Als gevolg hiervan zouden de inwoners van jullie dorp af en toe weggevlucht zijn naar de landbouwgronden in de valleien uit vrees voor die arrestaties. Uzelf liep school tot 2006, werkte nadien in een benzinestation en had samen met vrienden een bedrijf in aluminium deuren en ramen. Uw grootste bron van inkomsten in die periode lag in de landbouw, waar u ongeveer 130 hectare ter uwer beschikking had (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 88-96). In 2014 was er de opkomst van Daesh, die ervoor zorgde dat u en al uw familieleden begin juni 2014 preventief het dorp Al-Awja hebben verlaten. Korte tijd later zou Daesh verdreven zijn uit Al-Awja als gevolg van operaties door sjiiitische militieën, die vanaf dan de volledige controle bekwamen over de regio (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 124-137). Uit deze verklaringen komt duidelijk naar voren dat u of uw familieleden nooit individueel werden geïdendeerd, noch naar aanleiding van de val van het regime van Saddam Hussein, toen de Amerikanen nog in het land waren, noch na hun vertrek, noch naar aanleiding van de opkomst van Daesh aangezien jullie hiervoor preventief zijn gevlucht. U spreekt over periodes van spanning, maar uit uw verklaringen blijkt dat uzelf nooit persoonlijke problemen heeft gekend voor uw vertrek in 2014. Dit relateert in ernstige mate de vrees die u heden zegt te koesteren ten aanzien van de huidige machthebbers en de sjiiitische militieën.

In zoverre u wat dit betreft aanhaalt dat u een tijdlang in Noord-Irak heeft gewoond maar u bent moeten vluchten omdat u schrik had dat u zou worden gearresteerd wegens uw familiale band met Saddam Hussein, dient het volgende te worden opgemerkt. Wanneer u werd gevraagd of u dan concrete indicaties had dat men u zou viseren, verwees u in algemene termen naar arrestaties waarover u had gehoord ten aanzien van mensen die behoorden tot de stam al Khataab en van dichte familieleden van Saddam Hussein (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 151-157). Uzelf heeft evenwel nooit enige concrete indicatie gehad dat uzelf of uw familieleden in het vizier werden genomen door de lokale autoriteiten aldaar. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verwees u wat dit betreft nog naar een dreigement dat uw echtgenote zou hebben ontvangen op een moment dat zij zich in Erbil bevond (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 204). Uw echtgenote refereerde hier tijdens haar persoonlijk onderhoud ook aan. Ze verklaarde dat zij op een gegeven moment een telefoontje kreeg van een onbekend iemand. Er werd haar het volgende gezegd: 'we weten dat je in Erbil bent we kunnen je vinden we komen je kinderen afslachten' en 'we gaan je verkrachten onder de

ogen van je man en we gaan je oppakken'. Na dit telefoontje zou uw echtgenote haar nummer veranderd hebben. Zij vermoedde dat sjiiitische militieleden die de controle hadden overgenomen van jullie dorp wellicht een telefoonboekje hadden gevonden met daarin de nummers van haar en haar familieleden. Ze lichtte toe dat andere familieleden van haar gelijkaardige telefoontjes hadden ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud 2428656, vragen 19-22). Vooreerst is het erg opvallend dat u dit enige concrete dreigement dat jullie te beurt zou zijn gevallen, in dit geval geuit ten aanzien van uw echtgenote, niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ). Het is pas helemaal op het einde van het persoonlijk onderhoud van 5 juni 2025 dat u er naar verwijst (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 204). Uw echtgenote zelf heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts in zeer algemene termen verwezen naar 'telefonische dreigementen' en benadrukte vooral het feit dat het veel te duur was om in Noord-Irak te blijven (zie vragenlijst DVZ 2428656). Dat jullie in die periode werkelijk persoonlijk geïdiseerd werden, kan dan ook ernstig worden betwijfeld.

3b) Evenmin heeft u objectieve en overtuigende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat jullie actueel persoonlijk gezocht of geïdiseerd zouden worden door de Iraakse autoriteiten of door de PMF (Popular Mobilization Forces) of anderszins gevaar lopen bij terugkeer, noch heeft u hiervoor enige aanwijzing. Er zijn evenmin, in het algemeen, aanwijzingen dat de autoriteiten in Irak systematisch zouden optreden tegen personen die, zoals jullie, behoorden tot de ruime familiekring van Saddam Hussein of die afkomstig zijn uit het dorp Al-Awja.

De aanwezige informatie geeft aan dat er in de provincie Salah al-Din een gespannen klimaat heerst tussen de lokale gemeenschappen en de sjiiitische PMF, waarvan burgers het slachtoffer kunnen worden. Burgers, voornamelijk soennitische Arabieren, worden soms verhinderd om terug te keren naar hun regio van herkomst, zoals het geval is voor burgers uit Al-Awja, of hun boerderijen en akkers worden in beslag genomen. Nergens in deze rapporten komt naar voren dat burgers uit de regio, inclusief uit Al-Awja, systematisch door PMF worden vervolgd. In artikels komt daarentegen wel naar voren dat er onderhandeld wordt over een overeenkomst tussen de lokale autoriteiten in Salah al-Din en PMF over de terugkeer van de oorspronkelijke bewoners naar het dorp Al-Awja na de heropbouw van de infrastructuur in dit dorp, dat de PMF niet gekant zijn tegen een terugkeer van de oorspronkelijke inwoners maar dat er nog veiligheidsmaatregelen dienen gefinaliseerd te worden vooraleer de inwoners effectief kunnen terugkeren en dat lokale autoriteiten en stammen regelmatig hebben geijverd bij de federale overheid om inwoners van Al-Awja voor wie er geen strafrechtelijke feiten bekend zijn toe te staan hun land terug op te eisen (zie administratief dossier). Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat de loutere herkomst uit het dorp Al-Awja volstaat om een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Evenmin blijkt dit uit de meest recente EUAA Country Guidance (infra).

U verklaart in dit verband evenwel dat het niet mogelijk is om terug te keren naar Al-Awja, dit omdat u en uw familieleden als behorend tot de ruime familie van voormalige dictator Saddam Hussein zouden geïdiseerd worden. Op de vraag welke concrete indicaties u hiervoor dan wel heeft, verwijst u enkel in algemene termen naar filmpjes op sociale media, afkomstig van sjiiitische milities waarin er gedreigd wordt om de voormalige inwoners van Al-Awja om het leven te zullen brengen als ze zouden terugkeren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 138-141). In dit verband had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud twee videofragmenten laten zien, die ook te zien zijn op de USB-stick en waarbij onbekende personen doodsb bedreigingen uitspreken ten aanzien van de aanhangers van voormalig dictator Saddam Hussein (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 49, 57-59, 64 en 65). Deze door u aangehaalde videobeelden op sociale media bevatten algemene en niet-geïndividualiseerde bedreigingen, afkomstig van onbekende derden. Deze bedreigingen zijn niet rechtstreeks tegen u persoonlijk gericht en kunnen daarom niet als bewijs gelden van een persoonlijke vervolgingsvrees. Deze volstaan niet om de graad van aannemelijkheid te bereiken die vereist is voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

U legde verder nog foto's voor van uw geboortedorp Al-Awja en stelt dat het dorp grotendeels verwoest is en ook dat uw ouderlijk huis specifiek werd vernield omdat men zou geweten hebben dat u en uw familie daar woonden en omdat, althans volgens uw verklaringen, geweten zou zijn dat jullie dicht bij de familie van Saddam Hussein stonden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 49-51). Uit de door u voorgelegde foto's en video's blijkt evenwel niet dat specifiek uw woning doelgericht het voorwerp was van vernieling wegens uw vroegere banden met de familie van Saddam Hussein. Het CGVS acht het eerder aannemelijk dat de vernielingen in het dorp Al-Awja, waaronder de schade toegebracht aan uw ouderlijk huis, het gevolg zijn van militaire operaties ten tijde van de aanwezigheid van IS dewelke een groot aantal bewoners heeft getroffen, ongeacht hun familiale achtergrond.

Aldus wijst niets er op dat er voor jullie sprake is geweest van eerdere vervolging door de Iraakse autoriteiten of de PMF en jullie evenmin aannemelijk maken dat dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Bovendien moet worden benadrukt dat de loutere onmogelijkheid om terug te keren naar jullie dorp van herkomst los van bijkomende individuele elementen niet volstaat om de vereiste ernst en individualisering te bereiken die nodig is om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen spreken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din te worden beoordeeld. Deze regio omvat acht districten: Al-Dour, al-Shirqat, al-Faris, Balad, Baiji, Tooz, Samarra en Tikrit. In 2022 werd de totale bevolking van de provincie geschat op 1.767.837 inwoners.

De bevolking van de provincie Salah al-Din bestaat hoofdzakelijk uit soennitische moslims en de provincie wordt beschouwd als een machtscentrum van de soennitische Arabieren. De provincie heeft echter ook een sjiitische minderheid en bevolkingsgroepen van Koerdische en Turkmeense origine. De provincie Salah al-Din omvat ook "betwiste gebieden", zoals Tuz Khurmatu. De bevolking van dit district is gemengd en bestaat voornamelijk uit Koerden en sjiitische Turkmene, tussen wie spanningen bestaan.

ISIS blijft in de provincie aanwezig in de vorm van kleine, gedecentraliseerde cellen. Hun vermogen om op te treden en zich te verplaatsen wordt in de betwiste gebieden enorm vergemakkelijkt door het gebrek aan coördinatie tussen de Iraqi Security Forces (ISF) en de veiligheidstroepen van de Koerdische Autonome Regio, en door de bergachtige aard van het gebied, waardoor het voor veiligheidsactoren moeilijker is om op te treden. De terroristische groepering werd de afgelopen jaren sterk verzwakt, waardoor haar aanvallen de vorm aannemen van gerichte moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens of geïmproviseerde bommen (IED's). Volgens het rapport "Security Situation" van de EUAA waren de aanvallen van IS

voornamelijk gericht op de PMF's, ISF's en politietroepen in het hele gouvernement. De groep heeft echter ook een aantal burgers tot doelwit gemaakt door middel van ontvoeringen, soms met de dood van de slachtoffers tot gevolg. Volgens gegevens verzameld door ACLED kwamen op 23 december 2024 4 burgers om het leven na de ontploffing van een door ISIS militanten geplaatste IED.

De ISF zijn verantwoordelijk voor de veiligheid in de provincie, maar zijn slechts beperkt aanwezig op het platteland. Als reactie op de acties van IS blijft het leger antiterroristische operaties uitvoeren via luchtaanvallen op schuilplaatsen van IS, of rechtstreeks via grondmissies. In februari 2024 werd een ISF-regiment ingezet langs de "Wadi Al-Tharthar"-linie, die zich uitstrekt van de Salah al-Din-woestijn tot Al-Hatra in de provincie Ninewa, om wat tot dan toe bekend stond als een veilige doorgang voor rebellentroepen, te beveiligen. De Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn ook aanwezig in alle regio's van de provincie. Als zodanig zijn ze ook betrokken bij antiterroristische operaties tegen IS.

Spanningen tussen stammen kunnen ertoe leiden dat verschillende actoren de wapens opnemen, zoals blijkt uit een gebeurtenis in mei 2023 waarbij een politiekolonel, een lid van de PMF en twee burgers om het leven kwamen. Daarnaast heerst er in de provincie Salah al-Din een gespannen klimaat tussen de lokale gemeenschappen en de sjiiitische PMF, waarvan burgers het slachtoffer kunnen worden. Burgers, voornamelijk soennitische Arabieren, worden soms verhinderd om terug te keren naar hun regio van herkomst of hun boerderijen en akkers worden in beslag genomen om etnisch-religieuze volksverhuizingen uit te lokken. Ten slotte zijn de geopolitieke spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten ook merkbaar in Salah al-Din. Pro-Iraanse gewapende organisaties voerden aanvallen uit op Amerikaanse basissen en logistieke transporten, Camp Speicher en de luchtmachtbasis Balad.

In de hele provincie Salah al-Din vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot 31 mei 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag, met nooit meer dan 8 incidenten per maand. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Salah al-Din is ook naar huis teruggekeerd (779.742 mensen). Uit de cijfers blijkt echter dat er nog steeds inwoners van de provincie Salah al-Din onder de ontheemden zijn (109.306 inwoners).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Salah al-Din wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Salah al-Din niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Salah al-Din, in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Salah al-Din een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Salah al-Din. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en van jullie kinderen, jullie langdurig legaal verblijf in Turkije, de identiteitsgegevens van uw vader en schoonvader, de overlijdens van uw vader en schoonvader, het feit dat jullie behoren tot de ruime familie van Saddam Hussein, het feit dat jullie geboortedorp Al-Awja grotendeels verwoest is en actueel in handen is van sjiiitische milities, het feit dat u eigenaar was van vastgoed in het dorp Al-Awja, het feit dat jullie behoren tot de stam al-Bu Nasir, jullie

facebooklinks en het feit dat er actueel nog steeds dreigementen worden geuit ten aanzien van volgelingen van Saddam Hussein door onbekenden en deze terug te vinden zijn op de sociale media. In verband met het document dat na het persoonlijk onderhoud nog werd overgemaakt, dient te worden opgemerkt dat dit document de vader van uw echtgenote betreft, dat deze intussen overleden is en dat het feit dat deze laatste op een gegeven moment gezocht werd door de autoriteiten omwille van die rol die hij ten tijde van het regime van Saddam Hussein heeft gespeeld, niet betekent dat u of uw echtgenote evenzeer in het vizier komen van de Irakese autoriteiten. Het Duits rapport tenslotte over de mensenrechtensituatie betreft algemene informatie.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u opmerkingen heeft overgemaakt in verband met de kopij van de notities van het persoonlijk onderhoud dat u werd opgestuurd. Hetzelfde geldt voor uw echtgenote. Deze opmerkingen zijn allemaal weinig essentieel en zeker niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Het gaat eerder over typefouten die aangepast werden, verduidelijkingen en aanvullingen, die evenwel niet aan de kern raken van wat hierboven is aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische vrouw afkomstig uit het dorp al Awja, nabij Tikrit, tevens het geboortedorp van Saddam Hussein. U bent hier opgegroeid en altijd blijven wonen. Na uw middelbare studies bent u aan de universiteit van Tikrit Arabische literatuur gaan studeren. In 2009 huwde u met uw neef T. D. A. T.(((...))). Jullie hebben samen twee kinderen: B. (°(...))2010) en O. (°(...))2013).

U baseert zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot. In zijn hoofde werd volgend feitenrelaas opgetekend:

“(...)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u zowel fysiek als mentaal in goede conditie verkeert, dat het persoonlijk onderhoud naar uw aanvoelen vlot was verlopen en dat de communicatie met de dossierbehandelaar en met de tolk evenzeer vlot was verlopen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 42 en 43).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich op dezelfde feiten baseert als uw echtgenoot. In zijn hoofde werd evenwel volgende weigeringsbeslissing genomen:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

3).1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”, van de motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Allereerst wordt in het verzoekschrift gewezen op de onjuiste toepassing van de ontvankelijkheidsregels inzake een eerder beschermingsverzoek in een andere EU-lidstaat. Zo wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier en de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat zij in Bulgarije een beschermingsverzoek heeft ingediend doch het CGVS op geen enkele wijze naar dit eerder verzoek verwijst noch naar de stand van zaken of mogelijke juridische gevolgen daarvan. Verzoekende partijen werpen op dat uit de beslissingen of het administratief dossier niet kan blijken dat het CGVS contact heeft opgenomen met de Bulgaarse autoriteiten teneinde na te gaan of tweede verzoekende partij daar reeds internationale bescherming heeft verkregen dan wel of dat verzoeker er nog hangende is. Er wordt in dit verband tevens aangevoerd dat in hoofde van tweede verzoekende partij geen individuele en autonome analyse werd verricht en er geen rekening is gehouden met de eigen persoonlijke situatie van tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen noch met hun specifiek asieltraject waaronder het beschermingsverzoek in Bulgarije.

Daarnaast benadrukken verzoekende partijen hun familiale afkomst, hun stamverband en hun nauwe banden met de familie van Saddam Hussein waardoor ze zich bij een eventuele terugkeer naar Irak in een bijzonder risicovolle positie bevinden. Ze wijzen op de voorliggende stukken en bevestigen dat ze niet louter uit dezelfde regio of stam afkomstig zijn maar persoonlijk en publiekelijk gelinkt worden aan de kernfamilie van het voormalige regime. Hierbij wordt in het verzoekschrift nog nader toegelicht dat tweede verzoekende partij bovendien de dochter is van een voormalige hooggeplaatste functionaris van het regime met name de assistent van de halfbroer van Saddam Hussein die het hoofd van de veiligheidsdiensten was. Verzoekende partijen betogen dat het CGVS heeft nagelaten te onderzoeken welke concrete gevolgen deze familiale afkomst en deze perceptie hebben bij terugkeer en in het bijzonder hoe personen afkomstig uit dergelijke families vandaag worden behandeld door de Iraakse autoriteiten en milities.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift nader ingegaan op het gegeven dat verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar hun plaats van herkomst zijnde al-Awja omdat het dorp grotendeels vernield is en onder controle staat van PMF(Popular Mobilisation Forces)/Hashd al-Shaabi zonder een formeel en effectief groen licht voor de terugkeer van de oorspronkelijke inwoners. Verzoekende partijen werpen in dit verband op dat hoewel het CGVS erkent dat verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar hun plaats van herkomst er daaruit niet de juridisch noodzakelijke consequenties worden getrokken. De erkenning van een feitelijke terugkeer-ban (verbod/obstructie door veiligheidsactoren) verplicht volgens verzoekende partijen het CGVS om (a) de aard van die belemmering correct te kwalificeren en (b) vervolgens een volwaardige analyse te maken van (on)veiligheid, (on)beschikbaarheid van bescherming en (on)redelijkheid van een vestigingsalternatief elders in Irak hetgeen het CGVS niet of slechts abstract doet waardoor de motivering intern inconsistent is.

In samenhang met het voorgaande wordt in het verzoekschrift voorts gewezen op de onmogelijkheid tot terugkeer wat geen neutraal feit is maar een veiligheidsmaatregel door gewapende actoren met reëel schade- en risicopotentieel. Verzoekende partijen betogen dat het CGVS erkent dat een terugkeer naar hun dorp niet mogelijk is maar niet analyseert wat dit betekent voor hun beschermingsnood zoals interne plaatsing, failed returns en de realiteit van controle door PMF hetgeen op zichzelf een alarmsignaal is voor effectieve bescherming en voor de risico-analyse. Er wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat de erkenning van een terugkeerverbod naar al-Awja de beoordeling van een intern vestigingsalternatief cruciaal maakt, waar de bestreden beslissingen precies falen.

Verzoekende partijen gaan verder in op de meegemaakte vervolgingsfeiten waaronder de concrete bedreigingen en de genomen voorzorgsmaatregelen en menen dat hun individuele vrees werd miskend waarbij ze tevens opmerken dat tweede verzoekende partij slechts zeer beperkt werd gehoord. Er wordt tevens gewezen op discriminatie en onleefbaarheid in Noord-Irak en opgemerkt dat het lang verblijf in Turkije het ontbreken van alternatieven in Irak bevestigt.

In het verzoekschrift wordt ook nog gewezen op nieuw videomateriaal waaruit blijkt dat hun woning in het dorp gericht en intentioneel werd vernietigd en voegen stukken toe waaruit moet blijken dat de naam van eerste verzoekende partij in een Iraakse staatskrant werd gepubliceerd als zijnde gezocht door de Iraakse autoriteiten met vermelding van een arrestatiebevel.

Tot slot menen de verzoekende partijen dat de motivering van het CGVS inzake de subsidiaire bescherming intern tegenstrijdig, onvolledig en juridisch onjuist is. Ze lichten toe dat het CGVS immers uitdrukkelijk erkent dat het dorp Al-Awja, van waar ze afkomstig zijn, grotendeels verwoest is, onder controle staat van de PMF en dat tot op heden geen effectief of formeel groen licht werd gegeven voor de terugkeer van de oorspronkelijke inwoners. Het CGVS aanvaardt dus volgens verzoekende partijen zelf dat ze niet kunnen terugkeren naar hun plaats van herkomst zodat wanneer terugkeer naar het gebied van herkomst onmogelijk is om veiligheids- en controle-redenen het CGVS niet kan volstaan met een abstracte analyse van het algemene geweldsniveau in de provincie, maar het verplicht is te onderzoeken of verzoekende partijen elders in het land op een veilige, legale en redelijke wijze kunnen worden hervestigd. Een dergelijk concreet intern vestigingsalternatief wordt in de bestreden beslissingen echter op geen enkele wijze onderzocht of gemotiveerd, aldus verzoekende partijen.

Ten slotte betogen verzoekende partijen dat het CGVS de verschillende elementen van het dossier op een gefragmenteerde wijze beoordeelt en telkens besluit dat elk element afzonderlijk "niet volstaat", wat strijdig

met de vereiste cumulatieve beoordeling. Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer naar Al-Awja, de controle door milities, de confiscatie van 30 eigendommen, de spanningen tussen gemeenschappen, de eerdere bedreigingen, de afwezigheid van effectieve staatsbescherming en de langdurige ontheemding samen worden bekeken, kan volgens verzoekende partijen redelijkerwijze niet worden ontkend dat zij bij terugkeer naar Irak, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen op ernstige schade.

3).2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- schermafbeeldingen van videobeelden;
- uittreksels van het Iraaks Staatsblad met beëdigde vertalingen.

2.2.2. Verzoekende partijen brengen op 10 mei 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met verwijzingen naar algemene landeninformatie.

2.2.3. Op 13 mei 2026 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024;
- COI Focus – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024;
- EASO COI Country Focus: Iraq van oktober 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van het beschermingsverzoek

2.3.3.1. Verzoekende partijen, die soennitische Arabieren zijn, stellen niet meer te kunnen terugkeren naar Irak omdat ze vrezen geïsoleerd te worden wegens hun afkomst en banden met Saddam Hussein.

2.3.3.2. In casu wordt niet betwist dat verzoekende partijen afkomstig zijn uit al-Awja en behoren tot de stam al-Bu Nasir zoals Saddam Hussein.

Evenmin wordt betwist dat de vader van tweede verzoekende partij ten tijde van het Baath-regime de assistent was van de halfbroer van Saddam Hussein die het hoofd was van de veiligheidsdiensten van Saddam noch dat eerste verzoekende partij gronden huurde van deze halfbroer en van hem gronden gratis ter beschikking kreeg wegens hun vriendschapsband.

Hoewel verwerende partij voormelde gegevens niet betwist en uitdrukkelijk erkent dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een daadwerkelijke terugkeer naar al-Awja gelet op de huidige situatie ter plaatse in de praktijk niet mogelijk is, wordt in de bestreden beslissingen geoordeeld dat er geen enkele indicatie is dat verzoekende partijen in geval van terugkeer te maken zouden krijgen met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat:

i) ze in het verleden nooit individueel werden vervolgd op basis van hun afkomst of banden met leden van het regime van Saddam Hussein of wegens het behoren tot de stam van Saddam Hussein waarbij wordt opgemerkt dat

a) hun vertrek uit Irak enkel en alleen veroorzaakt werd door de inval van Daesh waardoor ze preventief hun dorp al-Awja verlieten,

b) er geen concrete geloofwaardige indicaties zijn dat ze in de periode dat ze in Noord-Irak hebben gewoond werkelijk persoonlijk werden gevisieerd.

ii) verzoekende partijen evenmin objectieve en overtuigende bewijzen hebben voorgelegd waaruit blijkt dat ze actueel persoonlijk gezocht of gevisieerd zouden worden door de Iraakse autoriteiten of door de PMF (Popular Mobilization Forces) of anderszins gevaar lopen bij terugkeer, noch hebben ze hiervoor enige aanwijzing. Er zijn volgens het CGVS evenmin, in het algemeen, aanwijzingen dat de autoriteiten in Irak systematisch zouden optreden tegen personen die, zoals verzoekende partijen, behoorden tot de ruime familiekring van Saddam Hussein of die afkomstig zijn uit het dorp al-Awja.

Verwerende partij concludeert dat aldus niets erop wijst dat er voor verzoekende partijen sprake is geweest van eerdere vervolging door de Iraakse autoriteiten of de PMF en ze evenmin aannemelijk maken dat dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Bovendien moet volgens verwerende partij worden benadrukt dat de loutere onmogelijkheid om terug te keren naar het dorp van herkomst los van bijkomende individuele elementen niet volstaat om de vereiste ernst en individualisering te bereiken die nodig is om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, tot de vaststelling dat de commissaris-generaal niet is overgegaan tot een globale, zorgvuldige beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

Daargelaten het oordeel van verwerende partij dat verzoekende partijen in het verleden nooit individueel werden vervolgd op basis van hun afkomst of banden met leden van het regime van Saddam Hussein of wegens het behoren tot de stam van Saddam Hussein, stipt de Raad vooreerst aan dat verwerende partij ertoe is gehouden om een globale beoordeling te maken van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van het geheel van hun individuele omstandigheden in het licht van actuele landeninformatie. De Raad herinnert eraan dat deze beoordeling zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist. Het oordeel dat niets erop wijst dat er voor verzoekende partijen sprake is geweest van eerdere vervolging door de Iraakse autoriteiten of de PMF, sluit niet uit dat verzoekende partijen actueel een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk zou kunnen maken omwille van hun individuele omstandigheden, waaronder een aantal onbetwiste elementen die hun zaak kenmerken zoals:

i) hun afkomst en vertrek uit het dorp al-Awja alwaar een terugkeer niet mogelijk is;

ii) het gegeven dat zij soennitische Arabieren zijn en behoren tot de stam al-Bu Nasir zoals Saddam Hussein;

iii) het gegeven dat de - zij het thans overleden doch eerder door de autoriteiten gezochte - vader van tweede verzoekende partij ten tijde van het Baath-regime de assistent was van de halfbroer van Saddam Hussein die het hoofd was van de veiligheidsdiensten van Saddam;

iv) het gegeven dat eerste verzoekende partij gronden huurde van deze halfbroer van Saddam Hussein en van hem gronden gratis ter beschikking kreeg wegens hun vriendschapsband.

Waar verwerende partij oordeelt dat er evenmin, in het algemeen, aanwijzingen zijn dat de autoriteiten in Irak systematisch zouden optreden tegen personen die, zoals verzoekende partijen, behoorden tot de ruime familiekring van Saddam Hussein of die afkomstig zijn uit het dorp al-Awja en concludeert dat bovendien moet worden benadrukt dat de loutere onmogelijkheid om terug te keren naar het dorp van herkomst van verzoekende partijen los van bijkomende individuele elementen niet volstaat om de vereiste ernst en individualisering te bereiken die nodig is om van vervolging te kunnen spreken, moet de Raad echter opmerken dat verwerende partij hier niettemin volledig nalaat, naast de afkomst uit het dorp al-Awja, rekening te houden met de overige en het geheel aan de hierboven toegelichte individuele omstandigheden van verzoekende partijen hetgeen niettemin vereist is bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoekende partijen zoals blijkt uit de aanwezige objectieve informatie.

De Raad stipt immers aan dat uit de beschikbare landeninformatie inzake "Persons perceived to be affiliated with ISIL" blijkt dat personen die worden vervolgd wegens een vermeende affiliatie met ISIL doorgaans behoren tot profielen waarbij bijkomende individuele risicofactoren aanwezig zijn, zoals onder meer concrete familiebanden met ISIL-leden, mannen of jongens rond een bepaalde leeftijd ("figting age"), soennitische Arabieren met een verblijf in vroegere ISIL-gebieden, de gelijkenis van een naam met die van een persoon op de 'wanted list', vermeende banden met een stam waarvan wordt aangenomen dat deze steun heeft verleend aan ISIL waarbij wordt opgemerkt dat bijvoorbeeld in Salah-al-Din de stammen en families van slachtoffers van ISIL nog steeds niet toestaan dat er wordt gesproken over de terugkeer van de families, de verdenking van banden met ISIL door zowel veiligheidsactoren als de gemeenschap die kan toenemen voor

een soenniet die gedurende een lange periode na de bevrijding van ISIL niet is teruggekeerd naar zijn plaats van herkomst (EUAA Country Guidance: Iraq van november 2024, p. 22-25).

Wat betreft soennitische Arabieren zoals verzoekende partijen wordt aangegeven dat deze een risico op vervolging lopen als zij worden beschouwd als gelieerd aan ISIL hetgeen afhangt van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst en meer bepaald een verblijf in vroegere ISIL-gebieden waaronder Salah al-Din, leeftijd en geslacht alsook politieke achtergrond waaronder Saddam Hussein's stam al-Bu Nasir (EUAA Country Guidance: Iraq van november 2024, p. 25-26).

Hierbij dient bovendien rekening te worden gehouden met de door de verzoekende partijen middels hun verzoekschrift bijgebrachte nieuwe stukken inzake nieuw videomateriaal waaruit moet blijken dat hun woning in het dorp gericht en intentioneel werd vernietigd evenals documenten met de naam van eerste verzoekende partij in een Iraakse staatskrant als zijnde gezocht door de Iraakse autoriteiten met vermelding van een arrestatiebevel, waaromtrent in de aanvullende nota van verwerende partij - die overigens ter terechtzitting afwezig was - geen repliek wordt geformuleerd.

Deze documenten moeten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en ze moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen, meer bepaald in het licht van de overige neergelegde documenten en consistente verklaringen van verzoekende partijen inzake hun banden met (familie)leden van het regime van Saddam Hussein.

Verzoekende partijen kunnen in dit verband tevens gevolgd worden in hun betoog dat hoewel het CGVS erkent dat zij niet kunnen terugkeren naar hun plaats van herkomst al-Awja, er daaruit niet de juridisch noodzakelijke consequenties worden getrokken noch afdoende wordt geanalyseerd wat dit betekent voor hun beschermingsnood. Verzoekende partijen betogen met reden dat de motivering intern inconsistent is daar ook de Raad vaststelt dat enerzijds het CGVS stelt dat voor inwoners van al-Awja een terugkeer naar hun dorp niet mogelijk is (p. 2 van de bestreden beslissingen) en anderzijds het CGVS meent dat de loutere herkomst uit het dorp al-Awja niet volstaat om een beschermingsnood aannemelijk te maken daar geen sprake is van een systematische vervolging en er onderhandelingen bezig zijn omtrent de terugkeer (p. 3 van de bestreden beslissingen) zonder dat daarbij evenwel rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekende partijen (cf. supra).

Nu in de bestreden beslissingen enkel gewag wordt gemaakt van al-Awja als zijnde de regio van herkomst van verzoekende partijen, stipt de Raad samen met verzoekende partijen aan dat na een nader en gedegen onderzoek naar de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in het kader van hun nood aan internationale bescherming wegens hun specifiek profiel een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet aan de orde kan zijn, hetgeen evenwel in de bestreden beslissingen ontbreekt.

De Raad benadrukt hierbij dat het doel en de door de wetgever gekozen bewoordingen aangeven dat in het kader van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet het aan de asielinstanties toekomt aan te tonen dat er, enerzijds, een deel van het land van herkomst bestaat waar een verzoeker geen reden heeft om te vrezen voor vervolging of ernstige schade, en, anderzijds, dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat een verzoeker zich in dat deel van het land kan vestigen voor zover hij in de mogelijkheid is om op een veilige en wettige manier naar dat deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen. De asielinstanties moeten tevens aantonen dat zij bij het bepalen van een intern vluchtalternatief naar behoren rekening hebben gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land alsook met de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker. De beoordeling inzake een intern vlucht-alternatief moet steeds op individuele basis gebeuren.

Verder wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Er dient hierbij rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager

de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din beoordeeld.

De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Salah al-Din geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er naar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stipt evenwel verder aan dat afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, er aanleiding kan zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Wat betreft de provincie Salah al-Din rijst, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgeworpen en in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Salah al-Din voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar hun regio van herkomst een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

In de bestreden beslissingen en aanvullende nota van verwerende partij wordt hieromtrent geoordeeld dat verzoekende partijen nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Salah al-Din. Er wordt tevens nog gesteld dat het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling naar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient ten volle rekening te worden gehouden met het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in samenhang met de landeninformatie. In het kader van een volledige en ex nunc beoordeling van het risico voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar Salah al-Din te worden blootgesteld aan ernstige schade acht de Raad dan ook verder onderzoek nodig, waarbij de nodige aandacht dient besteed te worden aan het gegeven dat verzoekende partijen, een gezin met daarenboven twee minderjarige kinderen, soennitische Arabieren zijn behorend tot de stam al-Bu Nasir met banden met Saddam Hussein (cf. supra) en afkomstig zijn uit het dorp al-Awja dat ze in 2014 zijn ontvlucht en er niet meer zijn kunnen terugkeren met een afwezigheid uit Irak van ondertussen meer dan tien jaar.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in casu geen bijkomende informatie kan gevonden worden in het administratief dossier inzake de verklaringen van verzoekende partijen een beschermingsverzoek te hebben ingediend in Turkije bij het UNHCR alsook inzake het beschermingsverzoek van tweede verzoekende partij in Bulgarije. De resultaten van deze eerder ingediende beschermingsverzoeken, in het bijzonder wat betreft het beschermingsverzoek in Bulgarije, kunnen immers relevant zijn overeenkomstig het arrest C-753/22 van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 dat bepaalt dat ten volle rekening dient gehouden te worden met een erkenningsbeslissing in een andere EU-lidstaat. Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat ten volle rekening moet houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)). Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd, stelt het Hof van Justitie dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof van Justitie geeft de volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen:

“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid” (HvJ, C-753/22, pt. 78). Hieruit volgt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat en de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het verzoek niet niet-ontvankelijk kan verklaard worden en het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal, om te kunnen voldoen aan haar verplichtingen op grond van de artikelen 4, lid 3 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, ertoe gehouden is zo spoedig mogelijk informatie te beginnen uitwisselen met de betrokken autoriteit die eerder aan een verzoeker internationale bescherming heeft verleend, deze laatste in kennis moet stellen van het nieuwe in België ingediende verzoek, aan deze autoriteit haar standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om deze autoriteit te verzoeken binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover deze laatste beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

De verplichting voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat, die moet oordelen over een verzoek om internationale bescherming ingediend door een verzoeker aan wie reeds internationale bescherming werd verleend door de autoriteiten van een andere EU-lidstaat, om ten volle rekening te houden met deze beslissing, is overigens niet alleen een uitdrukking van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarop het GEAS zelf is gebaseerd, maar vormt ook een integraal onderdeel van de samenwerkings- en onderzoekspllicht die op deze asielautoriteit rust, wanneer deze beslist het beschermingsverzoek niet niet-ontvankelijk te verklaren en het verzoek ten gronde te behandelen. De informatie-uitwisseling met de autoriteit van de lidstaat die reeds internationale bescherming verleende, die deel van uitmaakt van deze verplichting, strekt ertoe de autoriteit van de lidstaat, waar het nieuwe verzoek werd ingediend, in staat te stellen het onderzoek van het beschermingsverzoek met volledige kennis van zaken te kunnen voeren. De elementen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de autoriteit van de eerste lidstaat die eerder dezelfde verzoeker internationale bescherming verleende, zijn bijgevolg onderdeel van het geheel van elementen waarop het nieuwe beschermingsverzoek is gebaseerd en die door de commissaris-generaal op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moet worden onderzocht.

In casu kan evenwel bij gebrek aan bijkomende informatie niet geverifieerd worden wat het resultaat was van het relevant beschermingsverzoek van tweede verzoekende partij in Bulgarije daar uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat verwerende partij – die ter terechtzitting afwezig was – zich heeft gericht tot de Bulgaarse autoriteiten of het nodige heeft gedaan om hieromtrent meer informatie te bekomen om op basis van de haar alle beschikbare gegevens over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling van in het bijzonder het voorliggend beschermingsverzoek van tweede verzoekende partij.

De Raad beklemtoont dat heden in hoofde van verzoekende partijen een aantal concrete, individuele elementen aanwezig zijn die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade aan te nemen.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken de beschermingsverzoeken van verzoekende partijen niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

2.4. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU